

ROBOTEII TEFELISTI URASC TOT CE ESTE ÎNSUFLEȚIT

Neomarxiștilor ateii din Piața Victoriei le stă în gât Catedrala. Lor le plac bisericile dărâmate, nu alea construite. Cine a demolat biserici, în țara asta? Ceaușescu, un antichrist analfabet care avea la fel de multe diplome ca tefeliștii, dar era mai capabil decât ei. Vreți "spitale, nu Catedrale"? Iar în locul preoților pe cine vreți? Cumva pe tânărul ministru tehnocrat al lui Cioloș, la Sănătate, ca să prospere farmaciile?

Nu mai diversiuni, numai diversiuni, numai diversiuni. Tefeloazele din presă și influențierii de pe facebook se țin numai și numai de diversiuni. Propagandiștii updatați și influențierii sunt noii "ingineri ai sufletului omenesc", ca să citez din tăcutul lor, Vladimir Ilici Lenin. Într-un fel, e normal ca ei să aibă boala pe Catedrală. Roboteii tefeliști urască tot ce este însuflețit. Recunosc, Catedrala are și defecte. A costat 110 milioane de euro și mai trebuie încă o dată pe atât, ca s-o terminăm. Aici e problema. Suma. 220 de milioane de euro. E o sumă mică. Haideți să punem un miliard, ca s-o rezolvăm, să facem Vaticanul Ortodoxiei la București, să leșine de ciudă Moscova și Constantinopolul, dacă tot îi injurăm pe Putin și pe Erdogan.

Cea mai puerilă diversiune a fost aia cu "Finlanda a sărbătorit Centenarul inaugurând Biblioteca Națională. Noi am făcut Catedrala." Hai să înnebuniți, patimașilor! Avem în București trei biblioteci de anvergură europeană. Prin "anvergură europeană" înțeleg arhitectură, ebenistică și fond de carte, înțeleg Paris, Florența sau Madrid, nu Juncker și Verhofsta-

Răzvan Ioan BOANCHIS

dt. Nu vezi țurloi de tefeloază la Biblioteca Națională, Biblioteca Universitară și Biblioteca Academiei. Dacă-i arăți unui roboțel tefelist un semn de carte, vrea să-l bage în priză. Dacă-l întrebi ce scrie pe clapa copertei, caută tastatura. Dacă-i spui de incunabile, te roagă să vorbești frumos. Și dacă tot vă place așa mult literatura, vă propun câteva versuri dedicate președinției rotative a U.E., domnului Juncker și prietenei lui din România. "Impreună și împotriva/ la șefia rotativă,/ un bețiv și o bețivă/ n-aveau nicio perspectivă".

Propun, de asemenea, ca multinaționalele să administreze Catedrala, să aducă preoți legebetiști, să vândă lumânări - eco fabricate în Benelux sau în Țările Scandinave și să externalizeze tot profitul. Catedrala Mântuirii Neamului nu-i frumoasă, dar e frumos Sibiul zugrăvit de Iohannis. Tovarășii tefeliști îl iubesc pe sasul elocvent ca un Trabant. Om norocos, șase - șase intră în case! El și drăguța Carmen (Miss Mamaia fără nepoți) au șase case, iar noii "ingineri ai sufletului omenesc" plătesc rate bancare pentru garsoniere la etajul șase. Cu vedere panoramică, la ghenă.

Scuze, am fost nedrept cu Scufița Roșie Carmen Iohannis. Dacă o prinde lupul prin pădure, îi zice "du-te, du-te, că mi-a ajuns Brigitte Macron!"

Și ultima propunere pe ziua de azi! Noul Patriarh va fi un userist destoinic, care va fluiera în Catedrală așa cum a făcut în Parlament. ■

NATIONAL

Cotidian fondat în 1997

Anul XXII • Nr. 6229 • MARȚI, 27 NOIEMBRIE 2018 • 2 LEI www.national.ro

România în Centenarul Dezbinării

Frumos ar fi fost să fi putut spune Centenarul Unirii. Numai că, privind înapoi, nu știu câte momente de unire adevărată am avut. Și nu mă refer la actul de la 1 Decembrie 1918, când toate provinciile istorice locuite de români s-au unit în cuprinsul aceluiași stat național. În decursul a 100 de ani am mai pierdut sau câștigat câte o bucată din teritoriu sau am dus războaie după cum ne-a împins istoria. Dar cel mai mare război a fost între noi, români contra români. Am ajuns să luptăm între noi tocmai ca să fim uniți. Sună ca naiba. Și nici uniți nu am reușit să fim.

paginile 4-5

DIICOT CERE MAI UNIREA DGA CU „CRIMA ORGANIZATĂ”!

PAG. 2-3

DICTATURA PULANULUI, la putere în Occident

Dreptul cetățenesc de a protesta oricând, oriunde și-n orice mod a fost abolit în Occident. Dacă la români organizația paramilitară #Rezist continuă să își facă nestingherită toate mendrele, în Vest deja s-a dat semnalul: toate formele de revoltă publică trebuie suprimate din fașă. Exemple concrete despre cum trebuie procedat au oferit, în weekend, autoritățile din Franța și SUA, două dintre statele pentru care libertatea de exprimare a devenit o noțiune lipsită de fundament real.

paginile 8-9

Tara arde și Frontiera se piaptăna!

PAG. 3

Spitalele private, sub bisturiul lui Teodorovici

PAG. 4

Porososenko și Putin se bat la apă mică

PAG. 6

Poza zilei

Varianta sexy a mesajului transmis de Florin Iordache în Parlament

1€ ↗ 4.6585 lei
1\$ ↘ 4.1001 lei
1CHF ↘ 4.1118 lei

Bitcoin BTC ↗ \$ 3.952

Ripple XRP ↗ \$ 0,3652

Ethereum ETH ↗ \$ 113,92

OAMENI ȘI ISTORIE DE CENTENAR Dinu Lipatti, degete de fier în mânuși de catifea

Pe 2 decembrie 1950, la Geneva, marele pianist român Dinu Lipatti se stingea din viață, la doar 33 de ani. Boala de care suferea (Limfomul Hodgkin, un cancer al sistemului limfatic) l-a urmărit neînțecat în ultima parte a vieții. La fel și comuniștii, o altă formă de cancer, care i-au arestat, condamnat și jefuit mama, dornică să ajungă în Elveția la fiul ei, grav bolnav și în mari nevoi financiare. În septembrie 1950, cu ultimele sale puteri, Dinu Lipatti susține un recital memorabil, la Besançon, în Franța. Gabrielle Dubois Ferriere remarcând că l-am ascultat la Besançon, unde am trăit un miracol. Boala îl făcuse angelic și dădea o dimensiune parcă

ireală muzicii pe care o interpreta. Apoi, inevitabil, pianistul cu "degete de fier în mânuși de catifea", va trece în lumea celor drepti. Viața lui Dinu Lipatti a fost scurtă, dar intensă. Bunicul lui, Costache Athanasie Lipatti, a fost bancher și latifundiar. Mama, Ana Lipatti, născută Racoviceanu, o talentată pianistă, iar tatăl, Theodor Lipatti, diplomat, la rândul-i cochetând cu muzica, fiind îndrăgostit de vi-oară. Și, bineînțeles, de Ana Racoviceanu, pe care a luat-o de soție abia după ce jumătatea cu acte a încetat din viață. Theodor Lipatti a decis să oficializeze relația cu mama lui Dinu în 1921, rugându-l pe marele George Enescu să-i fie naș de botez

micuțului, care avea deja 4 ani, acesta fiind primul prilej când drumurile celor două genii s-au intersectat. Dacă am fi malițioși, am spune că bifurcația s-a reprodus mai târziu, când iubirea vieții lui Enescu (Marunca Cantacuzino) a făcut o pasiune (a căta?) pentru junele Lipatti. Cert e că Enescu și Lipatti se vor mai intersecta de multe ori în activitatea concertistică. "Copilul minune al pianului" va debuta la 5 ani, la Ateneu, interpretând piese compoziție proprie. Va studia cu Jora (în particular), cu Musicescu (la Conservator), Cortot, Dukas, Boulanger și Munch (la Paris). Consacrarea are loc în 1930, la Opera Română, apoi primul recital la Pa-

ris, în primăvara lui 1935. Lumea occidentală îl va cunoaște și-l va aprecia enorm. După război află că suferă de leucemie și începe tratamentele cu cortizon. La 16 septembrie 1950 susține ultimul recital, la Besançon. În mai puțin de trei luni, la Geneva, Lipatti va trece în neființă (se spune că a închis ochii având în mână partitura Quartetului în Fa minor de Beethoven), iar lumea, întreaga lume, va pierde un artist desăvârșit, un pianist genial.

Material realizat în cadrul "București-Centenar" - Program Cultural derulat de Primăria Municipiului București prin Administrația Monumentelor și Patrimoniului Turistic